

Pinochet i Joan Alsina

Ha mort Pinochet. La imatge que en tinc no és la del vell decrepit però arrogant al qual ajuden a caminar, ni tan sols l'autor del cínic gest d'aixecar-se de la cadira de rodes just després de retornar a Xile després del seu *confinament* a Londres per l'ordre internacional de Garzón, ben confortat per la seva amiga Margaret i alliberat pel ministre de l'Interior de Blair per qüestions humanitàries. La imatge del cruel Pinochet que conservo és aquella del bigoti negre i cara de pocs amics amb què va comparèixer, d'uniforme *por supuesto*, després del seu cop. La imatge arrogant d'un criminal per la gràcia de Déu i del dòlar, un admirador de Franco amb la sang de Víctor Jara, de Joan Alsina i de milers de xilens a les se-

ves espatlles. La imatge del dictador convençut que complia un mandat diví i al qual l'Església oficial rendia homenatge donant l'esquena a l'Església real que s'havia posat al cantó dels desvalguts. Per edat, la meua generació va racionalitzar que Pinochet era el dolent per l'assassinat de Víctor Jara i gràcies a Raimon varen descobrir Amanda i tantes altres cançons. I per capellans i seglars compromesos vàrem saber de Joan Alsina i del seu compromís que encara perdura. I vaig descobrir què era la censura pura i dura quan a un jove capellà progressista de grenyes daurades i de l'Ordre de Predicadors va ser foragitat de l'emissora on treballava per l'ordre directa de l'amo. L'amo es deia Ramón de Rato i era amic de Pinochet.